

ת"פ 30291/01/15 - מדינת ישראל נגד ראאפת ימני - נידון, מוחמד ימני - נידון, אייהם אל עתאיקה

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

ת"פ 30291-01-15
07 אפריל 2016

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ראאפת ימני - נידון
2. מוחמד ימני - נידון
3. אייהם אל עתאיקה

הנאשם

גזר דין לנאשם 3

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק, הסעת שוה לא חוקי, לפי סעיף 12(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, וסיוע לכליאת שווא, לפי סעיף 377 ו-31 לחוק.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי נאשמים 1 ו-2 הינם אחים תושבי חברון, אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום שהו בישראל שלא כדין, ועבדו באתר בנייה בתל אביב (להלן: "אתר הבניה"). ח.א. (להלן: "המתלונן"), אף הוא תושב חברון, שוה בישראל כדין, מתוקף החלטה שיפוטית.

בתאריך 29.12.14 הגישו נאשמים 1 ו-2 תלונה במשטרת חברון, לפיה, פלוני שהזדהה בפניהם כאיש שב"כ בשם "ברוך", הגיע לאתר הבניה ולקח מהם את הטלפונים הניידים ואת תעודות הזהות שלהם.

בתאריך 4.1.14 בשעה 04:15, הגיע המתלונן לאתר הבניה, שם התנפלו עליו מספר אנשים שזהותם אינה ידועה (להלן: "האחרים"), היכו אותו בכל חלקי גופו, קשרו אותו וכלאו אותו בממ"ד. כעבור שעה, התקשר מי מהאחרים לנאשם 1 לחברון, ומסר לו כי תפסו את האדם שהתחזה כ"ברוך" מהשב"כ, ומחזיקים אותו באתר הבניה. נאשמים 1 ו-2 החליטו להגיע לאתר הבניה על מנת לפגוע במתלונן ולהפחידו. הנאשמים יצרו קשר עם אדם בשם אחמד זיאד (להלן: "אחמד"), וביקשו ממנו לדאוג להם להסעה. אחמד יצר קשר עם נאשם 3 וביקש ממנו להסיעם. בשעה 9:00 הגיע נאשם 3 ברכבו מסוג "מאזדה 6" מ.ר. 50-560-66 (להלן: "הרכב") והסיע את הנאשמים לאתר הבניה. הנאשמים, ביחד עם האחרים, ריססו גז פלפל על פניו של המתלונן, קשרו את פיו, ידיו ורגליו, והעלו אותו לרכב בניגוד לרצונו. נאשמים 1 ו-2 אמרו למתלונן כי כדאי לו לבוא עימם "בדרך הטובה", ואיימו עליו, כי יעבירו אותו לידי הביטחון המסכל הפלסטיני בחברון, ומאוחר יותר לבני משפחתו בשכם, ואם לא יבוא בדרך הטובה, ירדימו אותו בזריקה. הנאשמים ניסו להכניס את המתלונן לתא המטען, ומשלא הצליחו, הכניסו אותו למושב האחורי, התיישבו לצדו של המתלונן ומנעו ממנו לברוח. נאשם 2 גם לקח מהמתלונן את התעודות והמסמכים שהיו ברשותו. במהלך הנסיעה, איים

עמוד 1

נאשם 1 על המתלון באמרו, כי אם לא ישב כמו שצריך, ירסס אותו בגז פלפל. הנאשמים סגרו את פיו לבל יצעק, ונאשם 3 דרש ממנו לא להרים את ראשו ולהתחבא, כדי שלא יעצרו על ידי המשטרה, וכן איים עליו, כי יירה בו שני כדורים בראש אם יצעק.

במהלך הנסיעה, הצליח המתלון להרים את בלם היד של הרכב, וגרם לסחרור הרכב, והתנגשות במעקה הבטיחות (להלן: "התאונה"). לאחר התאונה ברחו הנאשמים מהמקום, והמתלון הכפות יצא מהרכב, התגלגל למרכז הכביש וקרא לעבר נהגים: **"אני חייל חטוף תזמינו משטרה"**. במקביל, חזר נאשם 3 לרכב, החל בנסיעה, ואסף את נאשמים 1 ו-2, עד שנעצרו על ידי המשטרה.

כתוצאה מהחבלות סבל המתלון כאבים בכל גופו, צריבה ואודם בעיניו ודימום מאפו. המתלון טופל בבית החולים.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו תוקן כתב האישום לנוסח הנ"ל. ההסדר לא כלל הסכמה לעונש.

לנאשם אין עבר פלילי.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 23, נשוי, אב לתינוק, ועובד כמלגזן. הוריו מתגוררים ברהט. הוא הפסיק את לימודיו בכיתה י' על רקע בעיות כלכליות והצורך לעזור בפרנסת המשפחה.

באשר לעבירות ציין, כי באותה תקופה נהג להסיע שוהים בלתי חוקיים תמורת תשלום, והנאשמים אמרו לו, כי הם הולכים לאסוף את בן דודם החולה במחלת האפילפסיה. לכן, כשהעלו את המתלון לרכב, כפות בידיו, סבר כי זה עקב מחלתו. הנאשם חזר והדגיש כי לא הבחין שהמתלון הועלה למכונית בניגוד לרצונו, ושלל את האפשרות כי ידע שמדובר בניסיון חטיפה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם לקח אחריות לחלק מהאירועים נשוא כתב האישום, וצמצם את מעורבותו בחלק האחר.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתפקד באופן תקין, עובד באופן רציף, וניכר כי פעל מתוך צרכי הישרדות וביצע את העבירות של הסעת שב"ח כי היה זקוק לפרנסה, וייחס לעבירות אלה עמדה מקלה. ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו היוו עבורו גורם מתריע ומסמן גבולות.

מהערכת הסיכון עולה מחד, כי ההליך היווה עבורו גורם מרתיע, מאידך, מתקשה להצביע על בעייתיות בהתנהלותו, ואף אינו מעוניין בהליך טיפולי. נוכח האמור, המליץ שירות המבחן על ענישה בדמות מאסר שירות בעבודות אשר ירתיע את הנאשם מחד, ומאידך לא יפגע ברצף התעסוקתו.

להשלמת התמונה, ביום 19.08.15 הושתו על נאשמים 1 ו-2 שלושה עשר חודשי מאסר בפועל עונשים מותנים, ופיצוי למתלון, לאחר שהורשעו בעבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק, תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) ו-380 לחוק, כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק, וכניסה לישראל ושהייה שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

במסגרת הראיות לעונש הוגש תסקיר נפגע עבירה בעניינו של המתלונן. עולה מהתסקיר, כי המתלונן בן 39, יליד חברון, פרוד מאשתו השנייה ואב לשישה ילדים בגילאים 4 - 19. משפחתו הגרעינית מתגוררת בחברון והקשר ביניהם נותק. בגיל שש עשרה החל לעבוד בישראל בעבודות מזדמנות, ומשנת 2012 שוהה בישראל באופן קבוע, ומתגורר לרוב במבנים נטושים. בעברו ריצה עונש מאסר בן עשרה חודשים, במהלכו החל הליך גיר, וכיום רואה את חייו כתלויים בהצלחתו להתגיר. מאז הפגיעה מתמודד המתלונן עם תחושת איום קבועה ומשתקת, והעדר ביטחון אישי וקיומי. הפגיעה אף הותירה בו סימפטומים האופייניים לפוסט טראומה, כגון, הפרעות שינה וחוסר יכולות להתמודד עם תחושות הפחד וחוסר הישע. כל אלה מהווים עבורו מקור לדריכות קבועה, מתח, חרדה, וחשש שיחזרו לנקום בו. המתלונן התלונן על מצב בריאותי פגיע, מאז האירוע, המלווה בכאבי ראש, תשישות וחוסר אנרגיות, בגינם גם הגיע לבתי חולים מספר פעמיים. בשל כך הוא חייב כספים לבתי החולים. המתלונן מנותק ממשפחתו, ומאז הפגיעה חי בזהות בדויה של חרדי, מתגורר במבנה נטוש בבני ברק, ובשל מצבו הכלכלי סועד בבתי תמחוי ובבתי מדרש. להערכת שירות המבחן, השילוב של הפגיעה הפיסית עם הפגיעה הרגשית, מעצים את חווית הייאוש שלו, והוא תולה את עתידו בהחלטה שתתקבל ביחס למעמדו בארץ. יש חשיבות להכרה בפגיעתו על ידי השתתפותו פיצוי כספי, אשר יסייע בידו לארגן את חייו.

ב"כ המאשימה עותר להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. לטענתו, מתחם העונש ההולם נע בין 14 - 22 חודשי מאסר. במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים של ביטחון אישי, שלמות הגוף וביטחון המדינה. הנאשם הכניס לישראל שלא כדין את הנאשמים האחרים, תוך תכנון מראש, סייע להם לכלוא את המתלונן, איים עליו בכך שאמר לו, כי יירה בו שני כדורים בראש אם יצעק, ובסוף אף ניסה להעבירו לשטחי הרשות הפלשתינאית. רק בשל תושיתו של המתלונן, הצליח להינצל.

ב"כ הנאשם עותר לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהשית על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות. לטענתו, מתחם העונש ההולם בעבירות של הסעת שב"ח נע בין מאסר מותנה למאסר לריצוי בעבודות שירות. ביחס לתסקיר שירות המבחן, טען, כי הנאשם לא קיבל אחריות לעבירת החטיפה, כי נמחקה מכתב האישום. הנאשם צעיר ללא עבר פלילי, נשוי ואב לתינוק, עובד ומפרנס את משפחתו ואף מסייע להוריו שמתקיימים מקצבת ביטוח לאומי. בנוסף, הנאשם היה עצור למעלה מחודש בתיק זה, ולאחר מכן שהה במעצר בית באזוק אלקטרוני. עוד טען, כי חלקו של הנאשם היה הקטן ביותר, והוא גם לא יזם, אלא נקלע לתוך הסיטואציה העבריינית.

הנאשם הביע צער על מעשיו.

דין

הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, הם הזכות לשלמות הגוף, והביטחון האישי. כן נפגעו ביטחון המדינה, וזכותה להגן על גבולותיה ולקבוע מי יבוא בשעריה.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים בינונית. הנאשם הסיע את הנאשמים האחרים בידעו כי הם שוהים בלתי חוקיים, ובהמשך, אף סייע להם בהסעת המתלונן בעל כורחו.

פסיקה נוהגת ביחס לעבירה של כליאת שווא

ע"פ 2204/15 אסף ביטון נגד מדינת ישראל (2.8.15) - בית המשפט המחוזי השית על המערער 30 חודשי מאסר, לאחר שהורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה, חטיפה וכליאת שווא בצוותא חדא. המערער ואחרים, חטפו את המתלונן, על רקע סכסוך כספי, לאחר שפיגר בהחזר תשלומי הלוואה שלקח. למערער עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות. בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע, כי מקומם של המעשים לא יכירם בחברה מתוקנת, ומשכך יש להשית עונש בהתאם. העונש שהושת אינו חורג מהמקובל במקרים כאלה ואך נוטה לקולה.

ע"פ 7358/12 עומר אחמד וח'יר אחמד נגד מדינת ישראל (20.2.13) - בית המשפט המחוזי השית על המערערים עונשי מאסר בני 22 ו-16 חודשים (מערער 3 הורשע בסיוע, ולכן נגזרו עליו 8 חודשי מאסר בלבד), לאחר שהורשעו בעבירות של כליאת שווא, סחיטה בכוח, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. המערערים חברו לגבות מהמתלונן חוב. מערערים 1 ו-2 הובילו את המתלונן לחלקת אדמה בבעלותם, הכניסו אותו לקונטיינר, היכו אותו, כפתו אותו ואמרו לו כי יישאר שם עד שישלם את חובו. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, כי העבירות חמורות, וחותרות תחת יסודות קיומה של חברה מתוקנת, בה אדם צריך להיות סמוך ובטוח שיוכל לצאת מביתו, ולא ליישב סכסוכים בתנאים של כליאה והשפלה. עוד נקבע, בדומה לענייננו, כי המתלונן חווה פגיעה שכללה אלימות וגרמה לו לחרדה. עמידתו כנגד מספר קושרים מוסיפה למעשים משנה חומרה. נקבע כי העונש שהושת על המערערים, אינו חמור כלל ועיקר.

בשקלי את המתחם הראוי, הבאתי בחשבון את נסיבות האירוע, הכוללות הן סיוע למעשה אלים והן הסעת שב"ח, את חלקו המצומצם יותר של הנאשם, במעשים נשוא האישום, את הפסיקה הנוהגת בעבירות אלה, וכן את מדרג החומרה של מכלול האירוע, הנמוך מעט מהאירועים אשר צוטטו לעיל. לפיכך, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 6-14 חודשי מאסר.

אשר לרף בתוך המתחם - הנאשם צעיר ללא עבר פלילי, הודה וחסך מזמנו של בית המשפט. המלצת שירות המבחן חיובית בעיקרה. בנסיבות אלה אני סבורה כי על העונש להיות ברף התחתון של המתחם. יחד עם זאת, לא מצאתי לנכון לנכות את ימי המעצר שריצה הנאשם, מתקופת המאסר שאשית עליו.

על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות במע"ש באר שבע, החל מיום 4.7.16. הנאשם יתייצב במועד זה בשעה 8.00, ביחידת עבודות השירות, במפקדת מחוז דרום של שב"ס ליד כלא אשל. מתקופת עבודות השירות, לא ינוכו ימים שריצה הנאשם במעצר בפועל או באיזוק אלקטרוני.
2. שישה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה בה הורשע בתיק זה, או כל עבירת אלימות.
3. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪, הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן והודע היום, כ"ח אדר ב' תשע"ו, 07 אפריל 2016.